

Arrest

nr. 65 932 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 waarbij de aanvraag artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam toe in België op 24 december 2007 en was in het bezit van een geldig Angolees paspoort met visum type C (90 dagen), geldig tot 6 april 2008.

1.2. Op 20 maart 2008 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in als schoonmoeder van de heer S. J., geboren te L. op 20 mei 1961, met de Belgische nationaliteit. Een A.I. werd haar afgeleverd, geldig tot 20 augustus 2008.

1.3. Op 18 augustus 2008 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd als volgt gemotiveerd: "voldoet

niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Burger van de Unie: betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische ascendent voor de aanvraag. De betrokkene is niet onvermogen en er zijn geen financiële stortingen gebeurd."

1.4. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 19 september 2008 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat bij arrest nr. 20 907 van 19 december 2008 werd verworpen.

1.5. Op 9 januari 2009 werd de bijlage 35 niet meer verlengd. Deze beslissing werd haar op 26 januari 2009 ter kennis gebracht.

1.6. Verzoekster diende op 15 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij verwees naar haar Belgische dochter en schoonzoon en naar haar kleindochter die ernstig ziek is en die zij overdag opvangt terwijl de ouders van deze laatste werken. Zij actualiseerde haar aanvraag van 28 november 2009 en beriep zich op prangende humanitaire situaties.

1.7. De aanvraag werd op 8 april 2011 ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.8. Verzoekster diende inmiddels op 05 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

1.9. De beslissing van 8 april 2011 is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Verzoekster meent zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden. Zij zou instaan voor de zorg van haar kleindochter J. J, van Belgische nationaliteit, die ernstig ziek zou zijn. Wegens haar ziekte zou Jade niet naar de crèche kunnen. Haar ouders zouden de zorg voor hun kleindochter niet op zich kunnen nemen aangezien zij voltijds gaan werken. Verzoekster voegt volgende documenten toe om deze bewering te staven: laboresultaten, vaccinaties en een pH-onderzoek rapport op naam van J. J, loonbrieven van haar dochter en schoonzoon van december 2008 tot februari 2009, een samenstelling van het gezin en de Belgische identiteitskaart van haar dochter en schoonzoon. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien verzoekster geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat J. J. mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan er beroep worden gedaan op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Tevens dient opgemerkt te worden dat J. J. intussen reeds een leeftijd heeft bereikt waarop ze naar school kan gaan. Bijgevolg kunnen wij de begeleiding door verzoekster niet noodzakelijk achten. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een prangende humanitaire situatie. Met betrekking tot haar integratie haalt verzoekster aan dat zij volledig geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en de Belgische levenswijze op korte tijd heeft kunnen aannemen. Zij heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd en legt hier een attest van voor. Zij legt voorts nog een SIS-kaart, een brief van de zorgkas van NMBS, informatie in verband met een oogoperatie en een afspraakbevestiging van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, een attest van een cursus Nederlands van 2010, een inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands van 2010, een verklaring van de educatief begeleidster Nederlands dd. 10.02.2010 en een getuigenverklaringen van 2011 voor. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (de bewering dat betrokkene geen banden meer heeft met haar land van herkomst en de vermeende schending van Art. 8 EVRM) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds

buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden: Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Angola en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verzoekster haalt tenslotte aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van art. 8 E.V.R.M. met zich meebrengt. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster in haar land van herkomst een aanvraag gezinshereniging kan indienen. Bijgevolg impliceert de verplichting om deze aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. “

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe: “Aangezien verzoekster op datum van 27/04/2011 ervan op de hoogte werd gebracht dat haar verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, liet verblijf» de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk verklaard werd doch ongegrond verklaard werd en dit om redenen dat de door verzoekster aangehaalde argumenten niet overtuigend waren om als een prangende humanitaire situatie aanzien te worden. Dat de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motivering en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991; dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van. de beslissing; dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen; dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn; aangezien de motivering in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en in deze beslissing met geen woord gesproken wordt over het feit dat de dochter en de schoonzoon van verzoekster in België gerechtigd zijn te verblijven en verzoekster alzo alleen achtergebleven is in haar land van herkomst zijnde Angola; dat verder gesteld wordt door de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dat er geen medisch attest zou zijn voorgelegd waaruit blijkt dat de kleinzoon van verzoekster JACOBY JADE mantelzorg zou nodig hebben daarnaar verzoekster een aantal medische stukken heeft voorgebracht waaruit wel degelijk blijkt dat het kind van haar dochter niet in de crèche kan worden opgenomen om medische redenen; dat het dan ook niet anders kan zijn dat er vastgesteld wordt dat deze motivering niet draagkrachtig en deugdelijk in feite noch in rechte kan worden aanzien; dat dit middel dan ook gegrond is”.

2.3. Verzoekster stelt, samenvattend, dat de motivering in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en dat er niets gezegd wordt over het feit dat de dochter en de schoonzoon gerechtigd zijn om in België te verblijven en verzoekster alleen is achtergebleven in Angola. Verder zou de bestreden beslissing ten onrechte motiveren dat er geen medisch attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat de kleindochter mantelzorg nodig heeft, daar waar verzoekster een aantal medische stukken overmaakte waaruit blijkt dat zij niet naar de crèche kan. De bestreden beslissing zou niet afdoende gemotiveerd zijn.

2.4. Uit de lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft

immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

2.5. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (*cf.* wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948, Arr. RvS 1993, z.p.; Antwerpen, 16 juni 1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

2.7. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002., nr. 105.103).

2.8. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is een gunst, geen recht. Het komt aan het bestuur toe om op autonome wijze, evenwel binnen de grenzen van de wet en de redelijkheid, deze aanvraag te beoordelen. De thans bestreden beslissing is deze van 8 april 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

2.9. Verzoekster had aangegeven in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat zij geregulariseerd wenste te worden in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en meer in het bijzonder beriep zij zich op een '*prangende humanitaire situatie*', met name het feit dat zij bij haar Belgische dochter en schoonzoon inwoont, deze personen beide werken en verzoekster voor haar kleindochter zorgt die wegens ziekte niet naar de crèche zou kunnen gaan. Zij gaf eveneens aan geen banden meer te hebben met haar land van herkomst.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent, duidelijk en omstandig, het volgende gemotiveerd:

"verzoekster ment zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden. Zij zou instaan voor de zorg van haar kleindochter J. J., van Belgische nationaliteit, die ernstig ziek zou zijn. Wegens haar ziekte zou Jade niet naar de crèche kunnen. Haar ouders zouden de zorg voor hun kleindochter niet op zich kunnen nemen aangezien zij voltijds gaan werken. Verzoekster voegt volgende documenten toe om deze bewering te staven: labo-resultaten, vaccinaties en een PH-onderzoek rapport op naam van J. J., loonbrieven van haar dochter en schoonzoon van december 2008 tot februari 2009, een samenstelling gezin en de Belgische identiteitskaart van haar dochter en schoonzoon. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien verzoekster geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat J. J. mantelzorg nodig zou hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan er beroep worden gedaan op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Tevens dient opgemerkt te worden dat J. J. intussen reeds een leeftijd heeft bereikt waarop ze naar school kan gaan. Bijgevolg kunnen wij de begeleiding door verzoekster niet noodzakelijk achten. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een prangende humanitaire situatie."

2.10. Het bestuur geeft de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen weer en geeft te kennen deze onderzocht en gewogen te hebben, doch zonder deze evenwel te weerhouden. Aangaande de bijgebrachte documenten motiveert het bestuur als volgt: "*labo-resultaten, vaccinaties en een PH-onderzoek rapport op naam van J. J., loonbrieven van haar dochter en schoonzoon van december 2008 tot februari 2009, een samenstelling gezin en de Belgische identiteitskaart van haar*

dochter en schoonzoon. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien verzoekster geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat J. J. mantelzorg nodig zou hebben." Zodoende is het determinerend motief het feit dat er geen medisch attest werd bijgebracht waaruit kan blijken dat J. J. werkelijk mantelzorg nodig zou hebben, meer nog, het bestuur motiveert verder dat zelfs wanneer dit zo zou zijn, dat dan nog geldt dat J.J. de schoolrijpe leeftijd bereikt heeft en zodoende geen gedurige begeleiding door verzoekster meer vereist is.

2.11. Ook de verschillende documenten inzake de integratie worden in de motivering van de bestreden beslissing uitvoerig vermeld en besproken. Het bestuur heeft deze elementen onderzocht en gewogen doch heeft deze niet weerhouden. Gelet op de duidelijke, omstandige en redelijke motivering is dit mogelijk binnen de haar wettelijk toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

2.12. Verzoekster maakt zodoende niet duidelijk op welk punt(en) deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.13. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.15. Verzoekster licht haar tweede middel als volgt toe: *"Aangezien bovendien de motivering niet correct is en in strijd is met het dossier; dat er immers met geen woord gesproken wordt over het feit dat de dochter en de schoonzoon van verzoekster in België gerechtigd zijn om alhier te verblijven en hiervan de nodige bewijsstukken voorgebracht werden, doch verder zondermeer gesteld wordt dat het niet aanvaardbaar is dat verzoekster geen familie meer zou hebben in haar land van herkomst en dat zij hier duidelijk bij haar dochter kan verblijven alwaar zij nuttig werk kan verrichten in de oppas van haar kleinkind om alzo haar dochter en schoonzoon hun werk te kunnen laten behouden bij de NMBS hetgeen toch zeer noodzakelijk is in deze economische crisisperiode; aangezien de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook duidelijk onvoldoende kennis had van het dossier en zijn beslissing dan ook genomen werd op basis van een onvolledig dossier; dat minstens op deze grond de beslissing van de Minister als niet zorgvuldig moet worden beschouwd en de beslissing moet worden vernietigd; dat verzoekster dan ook het verdere verblijf in België niet mag worden ontzegd; dat dit middel eveneens gegrond is"*.

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel vooreerst legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.17. Verzoekster beperkt zich thans in haar verzoekschrift tot de herhaling van de elementen die zij aanvoerde ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, doch deze elementen werden uitvoerig besproken in de bestreden beslissing. Verder dient te worden vastgesteld dat de bewering, als zou verzoekster wel medische stukken hebben voorgelegd ter staving van de noodzakelijke mantelzorg voor haar kleindochter, niet strookt met de (medische) stukken die onder stuk 13 (medische informatie van J. J.) werden toegevoegd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze stukken, m.n. labo-resultaten, vaccinaties en een PH-onderzoek rapport, werden beargumenteerd in de bestreden beslissing en spreken zich niet uit over enige noodzaak van mantelzorg. In ieder geval slaagt verzoekster er met haar verweer niet in aan te tonen als zou de bestreden beslissing niet op correcte of zorgvuldige wijze zijn genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.18. In een derde en laatste middel werpt verzoekster de afwending van macht op, met name *“de miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde vreemdelingen definitie”*.

2.19. Verzoekster licht haar derde en laatste middel als volgt toe: *“Aangezien verzoekster hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hier door zijn macht afwendt; dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt; Om deze redenen, behage het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, akte te verlenen van onderhavig verzoekschrift in vernietiging en dienvolgens na het verzoek van verzoekster ontvankelijk en gegrond verklaard te hebben, kennis te nemen van de argumenten van verzoekster en vast te stellen dat bij de behandeling van het dossier de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden, meer bepaald de norm van de draagkrachtige motivering en de zorgvuldigheidsplicht en dienvolgens de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dd. 08/04/2011 hetwelk aan verzoekster persoonlijk betekend werd op 27/04/2011 te vernietigen”*.

2.20. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). Desbetreffend geldt dat machtsafwending het zekere bewijs vereist dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177, A.P.M 1999, 176).

2.21. *In casu* is er echter geen sprake van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling als reden, laat staan als enige reden, voor de bestreden beslissing, en verzoekster toont dit ook op geen enkele wijze aan. Verzoeksters vage en summiere beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet werd bij de bespreking van het eerste en tweede middel van verzoekster waaruit afdoende blijkt dat de bestreden beslissing terecht werd genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC